bpost
PB-PP
BELGIE(N) - BELGIQUE

Belgie
2950
Kapellen

8/4496
P806218

TIJDLETTER

kunstplatform kappa vzw

april 2022
tweemaandelijks tijdschrift

Letter Tien in april 2022

Marianne Nieuwinckel

Na twee extreem moeilijke jaren waarin het door de coronacrisis zo goed als onmogelijk was om kunst en cultuur in levende lijve te ervaren, staat de poort naar de échte beleving weer helemaal open. En daar zijn we blij om!

Want kunstenaars, die willen gezien worden en hun werk, of het nu om beeldende kunst of podiumkunsten gaat, aan het grote publiek tonen. En dat kan gelukkig weer!

Ook de Kappakunstenaars staan te trappelen om naar buiten te komen. Dat bleek duidelijk tijdens de rondleidingen in het Kalmthoutse arboretum waarbij de deelnemers hun plaatsen voor de nakende tentoonstelling 'Buitenstaanders' kregen toegewezen. Iedereen heeft er ongelooflijk veel zin in!

In afwachting van dit grootse evenement kan je alvast je Letter Tien doornemen. Wim Haazen geeft al een voorsmaakje op zijn deelname en Rita Verbist laat zich 'onderweg' naar de expo inspireren door het thema voor een grondige overpeinzing. Beide het lezen waard!

Net zoals de andere bijdragen, natuurlijk. Naast de altijd boeiende tentotips van André en de steeds verrassende column van Lucien, valt er deze keer heel wat poëzie te ontdekken.

En Yolande... Zij houdt zich deze keer niet alleen aan haar vaste rubrieken 'muziektip' en 'een bijzondere ontmoeting', maar kijkt met enige weemoed terug naar Kappa's verleden. Mét een duidelijke ondertoon van hoopvolle verwachting!

En daar is alle reden toe: Kappa heeft immers een rijke geschiedenis maar blijft de leden-kunstenaars én de bezoekers ook in de toekomst verder uitdagen.

Veel leesplezier!

Stasis - Ruben Bellinkx

Ruben Bellinkx creëert in zijn films, tekeningen, installaties en maquettes omstandigheden voor merkwaardige ontmoetingen tussen levende en levenloze elementen van zeer verschillende aard. Hij is geïnteresseerd in grensvervagingen en voert performances op die duwen tegen de grenzen van het onmogelijke. Ze dompelen de kijker onder in bevreemdende situaties die verrassend en betekenisvol zijn en vaak een existentieel drama in zich dragen.

Door van heel nabij het trage proces van de interactie tussen dingen en levende wezens vast te leggen, laat de kunstenaar de meest eenvoudige en alledaagse realiteit omkantelen naar een andere dimensie. Wat zich afspeelt, is niet zozeer een verwarrende blik op de realiteit, maar eerder het blootleggen van ongelijke verhoudingen en mechanismen van conditionering en domesticatie.

In Be-Part (Kortrijk) toont Ruben Bellinkx in primeur drie nieuwe films en daarnaast een twintigtal tekeningen en stereofoto's, waarvan de meeste nooit eerder werden getoond.

De performance 'Stasis' op de cover wordt opgevoerd op zondag, 5 juni 2022 om 15u30 in het Begijnhof in Kortrijk.

Ruben Bellinkx - Black Sun
Be-Part - Kortrijk
19.03.2022 - 05.06.2022
14u00 - 18u00
www.be-part.be
Cover: Ruben Bellinkx, Stasis, 2018
Live performance exhibition 'The Raft. Art is (not) lonely'
Muzee, Oostende
Courtesy the artist en Geukens & De Vil

Kiki Smith - Inner Bodies

André De Nys

Vanaf 2018 realiseert Fondation Thalie een platform voor vrouwen in de hedendaagse kunstscène en er is extra aandacht voor ecologisch bewustzijn. Kiki Smith (°1954) is een voor de hand liggende keuze!

Ze brengt de mythe van de moedergodin naar voren. Andere vrouwen die in haar oeuvre opduiken zijn Alice in Wonderland, Maria Magdalena en een vrouwelijke Christus.

Tijdens de presentatie 'Inner Bodies' in Brussel brengt de kunstenares een dertigtal werken samen, waaronder tekeningen en gravuren, sculpturen, wandtapijten en keramiek. Deze keer focust Smith op haar kwetsbaarheid, eenzaamheid en twijfels wanneer ze geconfronteerd wordt met de meedogenloze natuurkrachten. De kleine dierlijke kantjes in de mens worden in een kosmisch verhaal geplaatst.

Na vijftig jaar artistieke arbeid straalt Smith nog steeds haar vurige kracht uit, gedragen door een spirituele achtergrond. Meer dan ooit worden vragen gesteld bij geboorte en dood. Het verhaal van 'de wilde wereld' en 'het mysterie van het leven' krijgt een dreigende dimensie.

Kiki Smith - Inner Bodies
Fondation Thalie - Brussel
13.01.2022 - 01.05 .2022
Woe t/m vrij: 12u00 - 18u00
Za: 11u00 - 18u00
www.fondationthalie.org

Mijn kathedraal

Ward Van Honsté

Wat was ik jong, onervaren, gelukkig,
wanneer ik me 's avonds, moe kon neerleggen, te ruste.

En juist voor 't inslapen, zag ik nog net,
hoe de vollemaan het stenen kantwerk kuste.

Wanneer 's morgens de eerste zonnestraal,
door de oude steunberen van de toren wrong,
was het of heel de oude stad die zong.

Dan was het getsjilp van de jonge zotte mussen,
en het scherpe meeuwenjargon,
de volmaakte begeleiding van het klingende carillon.

Dan klonken de holle stoomfluiten,
vanop de machtige scheldestroom,
als volle tenorstemmen, uit een wagneriaanse droom,

maar als ik ook ergens droevig was,
en de parels van de regen zigzagden tegen mijn vensterruit,
dan hoorde ik niet die droomsymfonie,
dan kwam de gigantische carolus er bovenuit.

Nu na jaren rijper en rijker, moet ik toch ervaren,
dat, dat daar in het kleine kamertje,

mijn schoonste uren waren.

Rob Spitaels - OKAR

Kappalid Rob Spitaels neemt deel aan de Open Kunst Atelier Route in Kalmthout op zaterdag 7 en zondag 8 mei van 10u00 tot 17u00.

Zijn beeldhouwwerk situeert zich vooral op het figuratieve vlak met beelden in gebakken chamotteklei en recent ook gecombineerd met was of andere materialen. Tussendoor experimenteerde hij ook met vezelcement en brons. Fotografische projecten vervolledigen zijn oeuvre waarbij zowel zijn werk als beeldhouwer een plaats inneemt alsook het menselijk lichaam en andere onderwerpen aan bod komen.

Hij stelt tentoon in de bovenzaal van het O*ka (inkom aan voorzijde), Kapellensteenweg 234 te Kalmthout. Er is ook een overzichtstentoonstelling van alle deelnemers aan het OKAR in Domein Diesterweg, Acacialaan 25 te Kalmthout.

Mazurka's - Frédéric Chopin

Yolande Van de Weerd

In 1849, het jaar van zijn overlijden, schreef Frédéric Chopin (1810-1849) zijn laatste mazurka Op. 68-4 (postuum genummerd).

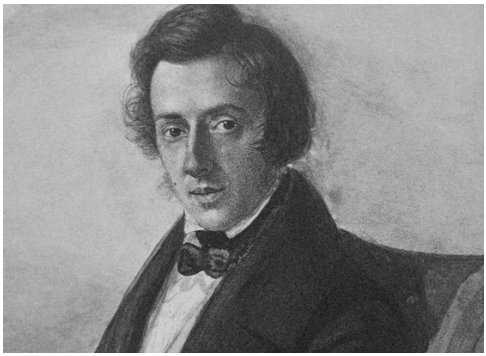

Frédéric Chopin

Alles was gezegd. Er viel een grote stilte. De tijd bleef even staan...

De 51 mazurka's zijn, van de eerste jeugdwerken tot de ultieme opusnummers, het werk van een genie.

Het zijn gestileerde dansen; muzikale echo's uit een land met een prachtige natuur. Maar vooral de hartslag van de mensen die er leven of leefden. Een ritmische wind kleurt hemel en aarde, geluk en verdriet. Heimwee. Liefde. Hoop.

In enkele minuten weet Chopin zijn hele (muzikale) wereld in de kijker te zetten. Zoals weinig andere componisten vóór of na hem, in een beperkt aantal maten, zo intens, ontroerend en meeslepend.

Enkele opnamen die bijzonder zijn:

– De Franse pianist Jean-Marc Luisada nam twee versies op, in 1987 en in 2010. Sony.

– Cor De Groot op een Pleyel piano uit 1847. Vanguard Classics 1989.

– Alexander Brailowsky 1963, remastered in 1997. Sony.

Het zwarte gat

André De Nys

Vele kunstenaars zijn ervan overtuigd dat hun pad kan leiden naar de hemel en naar groot succes. Hoe onbewust dat moge zijn, het is wel een nobele ambitie, maar tegelijkertijd is het zo goed als onmogelijk te bereiken.

Want niet zelden kom je als creatieve ziel wel eens terecht in een zwart gat. De hemel wordt dan een hel. Misschien denk je wel dat je een hoofdstuk kunt afsluiten. De neiging is soms groot om al je kunstwerken weg te geven aan vrienden. Misschien droom je van een sprong in de leegte.

In ieder geval, een depressieve dip is geen perspectief.

Maar is er een oplossing?

Misschien kan je je eigen rugzakje vullen met één van de verhalen over de Inuït: ze snijden spontaan kleine rituele objecten uit been of uit een gewei. Ze dragen hun creaties in een zak met zich mee, en ze laten hun artefact vervolgens op de grond vallen als ze een nieuw leefgebied binnengaan.

Niet veel later worden nieuwe offeranden voor andere geesten gemaakt.

Hun creatief proces, misschien meer dan de objecten zelf, dient om hen kracht bij te zetten als ze hun nomadisch pad volgen naar onbekend nieuw terrein.

Hun kleine kunstvoorwerpen, die we soms terugvinden in de musea, zijn de offergaven aan de hemel. Hun sculptuurtjes zijn een metafoor voor hun machtige mythologische veldslag om korter bij de hemel te komen!

Diezelfde gedachte is ook teruggevonden in de geschriften van de Chinese grote meester Lao Tzé (zesde eeuw VC):

'Eerst moeten we ons persoonlijk werk doen.

Daarna besteden we aandacht aan het nodige werk voor ons gezin.

Vervolgens voor de gemeenschap, en tenslotte voor de wereld. In die volgorde.'

De meesten van ons gaan die weg precies andersom: eerst springen ze in de wereld... enz. Tenslotte blijven we achter met onze verwarde onopgeloste vraagstukken en/of met een angstaanjagend zwart gat.

Als we in schoonheid op ons eigen benen leren staan, dan kan dat hoofdstuk een nieuw vervolg krijgen. Weg met dat zwarte gat! ! !

Een gerijpt creatief leven ontdekt zijn wortels, zijn bron. Het heeft veel te maken met een groeiend bewustzijn van een verbinding met alles. Als we in staat zijn om uit deze bron te tappen, dan hoeven we geen schrik te hebben om in een put te vallen.

Maar... ijdelheid, onwetendheid en onverschilligheid kunnen ons verrassen.

De toekomst lonkt echter als je aandacht hebt voor je ware eigen natuur.

Of misschien nog beter... koester de inhoud van je Inuït-rugzakje dat vrij is van besmetting van het ego.

Buitenstaanders

Rita Verbist

Een boeiend onderwerp, niet makkelijk onder één hoedje te vangen. Hieronder een eerste poging.

Nemen we het voorbeeld van de kunstenaar. Hij beoogt ruime vrijheid van denken, scheppen en kiezen waarmee hij van buiten naar binnen kijkt, of, van binnen naar buiten. Deze vrijheid kan van hem een 'buitenstaander' maken ten opzichte van niet-kunstenaars.

Wanneer ben je zelf die 'buitenstaander'?... Wanneer zien anderen je zo OF, wanneer ervaar jij jezelf zo ?

Is het uit noodzaak? Uit verplichting? Is het toevallig? Leiden anderen je naar de hoek van de buitenstaander OF, houd je zelf vast aan het verlangen 'buitenstaander' te zijn, te blijven en je vaste plaats aan de rand in te nemen? Geeft dit jou een veiligere haven die meer kansen biedt tot observatie OF, werk je aan de weg om erbij te horen?

Zoveel invalshoeken en fragiele breuklijnen, verschillend voor ieder van ons.

Men zou bijvoorbeeld 'de buitenstaander' kunnen zien als diegene voor wie het verschil met 'de anderen' duidelijk ligt, van huidskleur tot mindervalide, van religie en cultuur tot gender, van levensstijl en voorkeuren, van... tot.... .

Dit, gesteld dat 'de anderen' in de meerderheid zijn, een machtspositie bekleden of het gedrag, opinie, keuzes of uitzicht enz. kunnen bepalen.

Ziet deze enkeling zichzélf als buitenstaander OF zien wij, de mogelijke insiders, hem of haar op dat moment zo?

De 'buitenstaander', de outsider, een beladen woord dat vele ladingen dekt.

Respect afdwingen door trouw te blijven aan wie men is. Moed, hoop of gemoedsrust putten uit het vasthouden aan eigen identiteit en stellingname, tegen de stroom in?

Al liggen idealen uit elkaar, is de levenswijze totaal anders,... Hoever kan ons verlangen reiken om betrokken te blijven bij de meerderheid? Uit eenzaamheid, gemis aan groepsgevoel, zekerheid, angst, opportunisme?

Hoe sterk is onze tegenstroom om betrokkenheid bij 'de anderen' wiens visie, keuze, uitzicht enz. niet strookt met de onze, uit de weg te gaan?

Maakt dit ons dan sterker in dat geval OF, juist zwakker door niet langer open te staan voor anderen en onszelf en onze overtuigingen niet in twijfel te durven trekken?

Tot slot, wanneer kan een outsider zich een insider voelen? Tolerantie en verdraagzaamheid ten opzichte van waarden die niet de jouwe zijn, leergierigheid, spontaniteit en openheid schragen de draagkracht van de aanpassing. Als grenzen van draagkracht worden overschreden, als ongewenste simulatie wordt ingezet, zijn woorden als 'onecht' of 'gekunsteld' niet meer veraf.

Zowel de 'buitenstaander', de outsider, als de insider, beiden verdienen hun sporen.

Trouw blijven aan jezelf, durven om je heen kijken en luisteren naar anderen, jezelf in vraag blijven stellen, vooroordelen en huichelarij schuwen. Wegwerpen het harnas dat je hiervan weerhoudt, gewoon mens blijven onder de mensen.

Uiteindelijk zijn we met z'n allen soms de 'buitenstaander', zowel als de 'insider'.

Dans les Ardennes

Lucien Denissen

net als jaren geleden:
een dorp dans les Ardennes,
een bergpad langs bos en hei,
een bevroren vlinder in een plas.

het traject geleek op vroeger
maar was korter,
het verlangen naar warmte groter
al was de soep niet rood maar groen.

het kasteel is mooi wit,
het musée de la bataille overbodig:
oorlog past niet bij valentijn.

straks liggen we op de zetel
te kijken naar de dansende sterren.
de dag was kort,
de nacht geeft tijd om na te denken
waarom morgen
vroeger voorbij zal zijn.

Een vleugje nostalgie

Yolande Van de Weerd

Na het verschijnen van 'KAPPA 25 JAAR' dacht ik een beetje na over de vervlogen en actuele Kappatijden.

Verschillende Kappaleden warmen zich reeds aan het helse vuur of zingen met de engelen in de hemel.

Er zijn veel nieuwe en creatieve mensen gekomen om de lege plaatsen te vullen en het ledenaantal te doen stijgen. Ik ken hen amper... Zij kennen mij amper...

Ik schrijf zesmaal per jaar, met blijvend enthousiasme voor Letter Tien.

Lezen Kappaleden hun blad?

Ik hoop het alleszins want de Kappaschrijvers halen zesmaal per jaar hun beste pen boven om plezier te doen aan allen.

Ik heb soms wel een beetje heimwee naar onze zondagse praatcafés in de Vinus, onze jaarlijkse barbecue. Naar de tijd dat ik in het dorp Kappaleden tegen het lijf liep. Die me hun commentaar met genoegen vertelden. En die me enthousiast van hun plannen op de hoogte brachten.

Maar tijden veranderen. En we willen er toch allen het beste van maken.

In die zin... Tot ziens?

Rob Spitaels over Frida Kahlo

Kappalid Rob Spitaels nodigt je uit op een boeiende voordracht over een sterke persoonlijkheid.

Hij vertelt een fascinerend verhaal van een non-conformistische Mexicaanse vrouw die in 1925 na een zwaar verkeersongeval is gaan schilderen. Zij heeft in haar leven helse pijnen doorstaan, diepe liefde gekend maar ook liefdesverdriet. Ze was de eerste vrouwelijke kunstenaar van wie het Louvre in Parijs een schilderij kocht. Eén van haar talloze zelfportretten is in 2021 verkocht bij Sotheby's New York voor 30,7 miljoen euro. Dit is het hoogste bedraag dat ooit voor een Latijns-Amerikaans kunstwerk is betaald.

Aan de hand van foto's van haar schilderijen volgen we haar tumultueus leven in een verhaal van passie, politiek, pijn, drama, ontrouw, moord, moed, maar ook van vreugde, schoonheid, humor en liefde.

De voordracht gaat door in De Groten Uitleg, Kerkeneind 20 te Kalmthout op maandag 16 mei om 14u00. De toegang is gratis maar inschrijven is verplicht vóór 13 mei ter plaatse, per e-mail via dienstencentrum@kalmthout.be of telefonisch op het nummer 03 641 63 54.

Op een latere datum, nog niet gekend bij de opmaak van Letter Tien, zal de film Frida vertoond worden. Raadpleeg hiervoor de website www.depolygoon.be.

La Casa Azul, Museo Frida Kahlo

Herinneringen

Rita Verbist

... verdriet schuwt zonlicht
ongebreideld rumoer
zoekt blind naar heil in
de cocon van herinneringen

... vraagt geen inspraak
noch kil discours
zoekt tijd en ruimte in
de stilte van herinneringen

... zoekt naar jou
in alledaagse dingen
verzachtend, louterend, in
de zee van herinneringen

... koestert die zachte
glimlach van weleer
vindend, aanvaardend, in
het heelal van herinneringen

Félicie d'Estienne d'Orves - Oeratoom

André De Nys

De Franse kunstenares Felicie d'Estienne d'Orves (°1979) creëert installaties en sculpturen met licht als medium, en met licht als thematiek. Haar inspiratie haalt ze bij wetenschappers en uit de astrofysica.

Het kunstproject 'Oeratoom' verwijst naar de oerknaltheorie van Georges Lemaître. Zijn concept over het uitdijen van het heelal werd wereldkundig gemaakt in de jaren dertig.

Het project 'Oeratoom' is permanent in Leuven te zien en het heeft de ambitie om de tijdschaal van het heelal visueel te maken op de schaal van de universiteitsstad.

Op het Rector De Somerplein, centraal in het stadscentrum, werd een bijzonder sculptuur verwerkt in de straatstenen. Het is een lichtring die symbool staat voor het begin van ons universum. Onze positie vandaag op die plaats situeert zich zowat 13,8 miljard jaar na de oerknal. In de ring met ledlicht leest de voorbijganger de naam van het hemellichaam dat op dat moment relatief kort boven Leuven passeert aan de hemel. Als een soort antenne wordt op de grond de diversiteit zichtbaar die constant in beweging is in de ruimte.

Doorheen de stad werden bovendien tachtig glanzende bronzen medaillons geïnstalleerd. Elke plaquette symboliseert een sterrenstelsel in het universum. De tegenwoordige tijd in Leuven vertegenwoordigt de dag nul, de oerknal in het universum. Van hieruit vermeldt elke medaillon de afstand vanaf de stadsgrenzen naar de plek in de hemel.

Het kunstproject is een uitnodiging om een filosofische wandeling te maken doorheen de stad en tegelijkertijd ook doorheen het heelal. Elke meter die gestapt wordt, brengt je tien miljoen jaar terug in de tijd. Noem het maar 'grensverleggende' kunst!

haiku

van riet

tussen zijn handen
ligt de hele treinreis lang
haar smalle hand

Met de S van...

Rita Verbist

Robert Saint

Robert 'Bob' Saint (1905 – 1950) was een Britse componist, musicus en dierenwelzijnsactivist.

Hij werd voornamelijk bekend voor zijn brassband/blaasorkestcompositie in de jaren dertig, over de tragische Gresford-mijnramp (Wales) in 1934, waarbij 266 mensen het leven lieten. Het muziekwerk 'The Miners' Hymn' GRESFORD (Mijnwerkers hymne) werd een uitzonderlijk sterk werk ter nagedachtenis van de mijnwerkers uit Wales die de ramp niet overleefden en de ganse mijnwerkersgemeenschap. Bij het beluisteren van dit ontroerend muziekwerk komt al snel de grote mijnramp in Marcinelle (Le Bois du Cazier) in 1956 met 262 mijnwerkers als slachtoffer in gedachten.

Robert Saint werd geboren in een familie van mijnwerkers. Hij zou zijn vader als mijnwerker vergezellen op zijn 14e, nadat hij de school verliet. Tijdens zijn tewerkstelling in de risicovolle mijn van Hebburn ijverde hij sterk voor minder werkuren en tevens voor een betere aanpak van de 'pit ponies' ('groevepony's), de kleine paardjes die destijds de mijnwerkers vergezelden in de mijnen.

Na de sluiting van de Hebburn-mijn in 1932 werd hij werkloos in de tijd van de grootste economische depressie van die eeuw, 'the Great Depression'.

Saint verdiende vervolgens zijn geld door het geven van muzieklessen en door mee op te treden in een dansorkest; ook vormde hij zijn eigen groep 'The Kensington Dance Orchestra', door hem geleid op saxofoon.

Toen hij in 1934 van de Gresford mijnramp vernam, maakte dit een immense indruk op hem. Hij componeerde 'Gresford', een pakkende

Gresford Miners Memorial

ode aan de slachtoffers van die ramp en aan de mijnwerkersgemeenschap, waar hij ooit deel van uitmaakte.

De compositie van Robert Saint werd voor het eerst publiekelijk gebracht in 1938, bij het 'Durham Miners' Gala'. De royalties die 'Gresford' hem opleverden, werden geschonken aan de National Union of Mineworkers.

Eerder opgeroepen in het leger, werd hij in 1939 ontslagen om medische redenen. Na enkele korte jobs in de scheepsbouwindustrie werd hij, zijn grote dierenwelzijnsinteresse indachtig, inspecteur voor de nationale paarden- (en kleinere dieren-) liga. Omstreeks 1946 nam hij deel als chauffeur van de dierenambulancedienst.

Mede ondersteund door de liga die hij vertegenwoordigde, resulteerde zijn grote inzet in de oprichting van een dierenasiel. Dit werd in zijn achtertuin opgebouwd met kennels en met diergeneeskundig materiaal ter beschikking. Bij de plaatselijke bevolking werd Bob Saint bekend als 'de dierenarts van de armen'; hij zou zwaar zieke dieren, op verzoek van hun baasje, zonder kost uit hun lijden verlossen. Hij gaf voordrachten in scholen en moedigde kinderen aan om dieren vriendelijk te bejegenen.

Robert 'Bob' Saint overleed in 1950, amper 45 jaar oud. Hij ging voornamelijk de geschiedenis in als componist van The Miners' Hymn 'Gresford'. Beluister zeker eens een uitvoering door de Grimethorpe Colliery Band, te vinden op Youtube. Deze band werd 'Band of the Year' in 1985.

Witte handschoenen

Yolande Van de Weerd

Het ondergronds metrostation is vol haastige door elkaar lopende mensen. Een drukke bonte menigte.

Maar één man valt me op. Hij staat daar bijna als een standbeeld, zijn blik in de verte over de tramsporen gericht. Als hij zich plots omkeert ontmoeten zijn ogen even de mijne in een fractie van een seconde die een eeuwigheid duurt.

Een piano op een podium ergens in Warschau, een vroege lente. Een moment dat nooit helemaal voorbij kan gaan.

Achter in mijn hoofd hoor ik de klanken nog zacht maar intens. Ik voel het ritme van de mazurka als het kloppen van mijn hart.

Ik herken de geuren van een lenteavond bij het verlaten van de zaal. Fluisterende stemmen.

Hij komt naar buiten. De pianist. Hij draagt een lichtgrijze cape en hagelwitte handschoenen.

Onder het licht van een straatlantaarn blijft hij even staan. Dan verdwijnt hij in het donker onder de bomen van een smalle straat.

Waarheen? Naar een wereld zonder tijd. Waar enkel mooie dromen zijn. En muziek...

De tram komt piepend aangereden. Het volk stroomt er haastig naartoe.

Ik herken de man aan zijn lichtgrijze jas. Weer kijkt hij even mijn richting uit. Hij glimlacht, bijna onmerkbaar, bijna bovenaards.

Als de deuren van de tram reeds dichtklappen merk ik met een schok dat hij witte handschoenen draagt.

In mijn hart dansen de tonen van een mazurka.

Afstand leren nemen

Wim Haazen

Als aanloop naar de tentoonstelling 'Buitenstaanders' in het arboretum...

Afstand leren nemen
om te kunnen observeren en bekijken
wat er is in je omgeving

voelen en beluisteren
wat door gehijg van willen weten
niet te voorschijn komt

De tijd en ruimte laten sudderen
voorbij het willen detecteren want de drang
om alles snel te willen vatten en
be-grijpen kleeft zich te opdringerig
en gulzig aan je buitenkant

ten koste van de aangeboren wijsheid
die zijn plekje kent en
koestert in je rijke binnenland

Rinus Van de Velde - Inner Travels

André De Nys

Reizen met een trein is de rode draad doorheen het lopende Europalia project.

In de negentiende eeuw werd de eerste locomotief een symbool voor een snelle verplaatsing en industrialisering. Vandaag wordt de trein geassocieerd met een behoefte aan vertraging en de nood aan duurzaam reizen.

Als zelfverklaarde 'salonreiziger' brengt Rinus Van de Velde in Bozar zijn voorkeur-thema's: vertrekken, ontmoeten en thuiskomen.

Net zoals bij de schrijver Fernando Pessoa worden ook bij Rinus de reistaferelen tot leven gebracht in de verbeelding. De tentoonstelling nodigt ons uit om de kunstenaar te vergezellen op zijn 'innerlijke tripjes'. De monumentale houtskooltekeningen krijgen de hoofdrol.

Rinus haalde talrijke imaginaire reizen naar Bozar. Hij gaf een platform aan zijn fictieve ontmoetingen met zijn inspiratiebronnen uit de recente kunstgeschiedenis. We ontdekken de schilderijen van

Edvard Munch die geworteld zijn in menselijke gevoelens en diepe zielservaringen.

Rinus neemt ons mee naar de wereld van het onderbewuste van Josephine Troller. En even later komen we terecht bij Laure Prouvost en haar droomreizen en visioenen.

Nog meer inspiratie van de reisgids brengt ons bij de authentieke werken van Claude Monet, Pierre Bonnard, Joan Mitchell, en vele anderen.

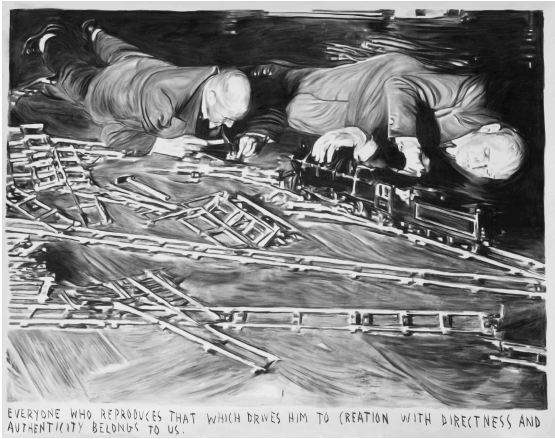

Rinus Van de Velde. Inner Travels
Bozar - Brussel
18.02.2022 - 15.05.2022
Di t/m zo: 10u00 - 18u00
www.bozar.be

Grote kuis

Lucien Denissen

Als je jong bent, koop je de noodzakelijke dingen om te leven: kleding, meubelen, mobieltjes, tools voor onderhoud en ontspanning, enz. Daar bij denken dat je voor lang 'gesteld bent', is gerekend zonder je vernieuwingsdrang, gestimuleerd door de reclame. Om ons image en onze ijdelheid op peil te houden laten we ons probleemloos verleiden tot een vorm van hebberigheid, in allerhande proporties. En zo kom je 'zonder erg' op een punt dat je moet vaststellen dat het tijd wordt om op te ruimen.

Enerzijds meen ik dat, inzake nutteloze of vervangingsaankopen, ik mij redelijk gedeisd heb gehouden t.o.v. vele anderen die mij hierin overtroffen, anderzijds ben ik jaloers op diegenen die beter zijn in de eliminatie van oud materiaal.

Zodoende kom ik hoe langer hoe meer tot het besef dat ik te veel bezit en een scenario moet voorbereiden om afstand te nemen van allerlei spullen. De volgorde ligt nog niet vast, maar ik begin alvast met lang niet meer gedragen kleren, en lang niet meer geopende boeken, tijdschriften en studieboeken. Ik moet toegeven: sommige spullen werden recent vervangen door nieuwe, zodat ik probleemloos mijn oude, niet-elektrische fiets naar de kringloop kon brengen inclusief de oude schoolcomputer van de kinderen.

Toch ligt er nog veel in de kast, en zelfs in dozen op zolder. Ik vraag me af waarom die afgedankte kantoorstoel is blijven staan, waarom dat half-verroeste breekijzer van mijn grootvader nog in de garage ligt, en waarom die niet eens fraaie geërfde kast in de kelder staat te vermolmen.

Een zekere heimwee kan ons weerhouden van liquidatie, maar laksheid nog meer. De meubels en decoratie in de kinderkamers herinneren mij aan een intussen uitgewuifde levensfase, maar eigenlijk mogen ze weg, alleen nog de juiste timing vinden. Afscheid

nemen moet je leren, maar je kan er geen cursus voor volgen. De ene kan het al wat beter dan de andere, en met de jaren wordt het er niet altijd gemakkelijker op.

Maar eens ik met opruimen begin, zal ik beseffen dat ik het kan. Voorheen dacht ik soms dat door afstand te doen van sommige voorwerpen, ik het ganse verleden van de kaart zou vegen. Maar je geschiedenis zit niet in dingen, maar vooral in je hoofd, ook al beginnen daar sommige herinneringen zoek te geraken. Gelukkig bestaan er memorysticks.

Dus lijkt het een aanlokkelijk idee om een nieuwe toekomst op te bouwen. Geen restauratieproject, maar a brand new live! Nu we toch aan het opruimen zijn, mag misschien alles weg, te vervangen door nieuwe dingen die passen bij vandaag: kleren, meubels, hebbedingetjes, verf voor de muren, misschien zelfs een andere leefomgeving. Hadden we niet wat spaargeld opzij gezet voor later? Of moet ook dat opgeborgen blijven in dat oude spaarvarken?

Een idee: we spelen vooraf even het oud spelletje: 'ik ga op reis en ik neem mee: ... ?' Nu je het zegt: alleszins enkele valiezen, want er is nog veel te zien in de wereld, al houdt de pandemie die op slot. Verder: de vertrouwde dingen die de liquidatiedrang overleven: foto's, de betere boeken, ongelezen of om te herlezen, de kunst en gadgets die de selectie overleven, misschien zelfs de spiegel, waarin je hopelijk jezelf blijft herkennen als iemand met een blik naar morgen, die beseft wie hij/zij ooit was en nu geworden is.

We resetten dus ons leven tot versie 2.0, maar we gaan de vernieuwingsoperatie sober houden. Na een leven als voorbeeldige consument moet je je nieuwe uitzet, die anderen later noodgedwongen definitief zullen moeten liquideren, ook niet te groot maken.

VdB zei wel 'Te veel is trop', maar dat belette niet dat hij werd veroordeeld voor belastingontduiking. Dus volgen we liever de aanbeveling van opruimgoeroe Nagisa Tatsumi: 'If you have it, use it. If you don't use it, don't have it.' Misschien word je zo wel 'professional cleaning consultant', net als haar beste leerling Marie Kondo.

Agenda

Open Kunst Atelier Route - met deelname van Rob Spitaels
07.05.2022 - 08.05.2022 van 10u00 - 17u00
O*ka en Domein Diesterweg - Kalmthout

Voordracht over Frida Kahlo - Rob Spitaels
16.05.2022 om 14u00, De Groten Uitleg - Kalmthout
Inschrijven vóór 13.05.2022 ter plaatse, per e-mail
dienstencentrum@kalmthout.be of telefonisch 03 641 63 54
Film 'Frida' op nader te bepalen datum, De Polygoon - Brasschaat
www.depolygoon.be

Buitenstaanders
17.06.2022 - 28.08.2022, Arboretum - Kalmthout

Kunstquote:

Kunst is guerilla,
is sterker dan kerk en staat.

Gerrit Komrij

Kunstplatform KAPPA vzw

een kunstenaarscollectief voor de regio Noord-Antwerpen

Kappa Stuurgroep

Voorzitter: Ivan Janssens, Nijverheidslei 77, 2180 Ekeren
0496 55 77 88 - janssens.ivan@telenet.be
Secretaris: Jeannine Geertsen, Heizoomlaan 21, 2950 Kapellen
0486 56 52 53 - jeannine.geertsen@skynet.be
Penningmeester: Lucy Leger, Veltwijcklaan 97, 2180 Ekeren
03 541 66 73 - lucy.leger@skynet.be

Stuurgroepleden

Erik Simons, Marianne Nieuwinckel, Madeleine Nieuwlaat, Patricia Rillaers, Jacques Raemaekers

Lid worden

Lidgeld: 20 euro per kalenderjaar per correspondentieadres (ongeacht het aantal leden op dat adres)
Onze bankrekening: p/a Kunstplatform Kappa vzw
IBAN: BE08 4137 2036 6113 - BIC: KREDBEBB

Kappa Letter 10

Eindredactie en verantw. uitg.: Marianne Nieuwinckel - marianne@nieuwinckel.be
Publicatie: verschijnt in februari, april, juni, augustus, oktober, december

Elke publicatie moet de spreekbuis zijn van en voor ALLE leden. Wil je je tentoonstelling of een ander cultureel evenement aankondigen, schrijf je cursiefjes of poëzie of geef je gewoon graag je mening: bijna alles kan! Je bezorgt je bijdrage aan de eindredactie ten laatste op de 15e van de maand voorafgaand aan de publicatiemaand. Het is fijn als je in het onderwerp van je e-mail 'Letter 10' vermeldt!

www.kappakunstplatform.be
www.facebook.com/kunstplatformkappavzw

KAPPAUDIO

www.kappakunstplatform.be/podcasts